

Ἀπλῆ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Ἐγγυῆτρια τῶν Ἀμαρτωλῶν»

6

ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ
Πρὸς Οἰκοδομὴν καὶ Παραμυθίαν
Μάϊος 2014

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σε ἀνατίθηνμι

Ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Ἐγγυήτρια τῶν Ἀμαρτωλῶν»

Ἡ Ἱερὰ Σύναξις αὐτῆς ἐορτάζεται
τὴν 7ην Μαρτίου, τὴν 29ην Μαΐου
καὶ τὴν Πέμπτην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἡ ὀνομασία αὐτῆς τῆς Εἰκόνοσ τῆς Θεομήτορος εἶναι ἀπὸ
τις πλέον συγκινητικέσ: Ἐγγυήτρια γιὰ τοὺς Ἀμαρτω-
λοὺς!...

Τὶ βαθὺ νόημα περικλείεται σὲ αὐτέσ
τις λέξεισ! Ἐμεῖσ, ἄνθρωποι ἁμαρτω-
λοί, συνεχῶσ ἁμαρτάνουμε, εἴμεθα
ἄξιοι τιμωρίασ· κατὰ τὴν Δικαιοσύνη
τοῦ Θεοῦ, ἔπρεπε νὰ καταδικασθοῦμε,
νὰ τιμωρηθοῦμε.

Ὅμως ὑπάρχει ὑψηλὰ στὸν Οὐρανὸ
Ἐκεῖνη, ἡ Ὅποια μεσιτεύει ἀδιαλεί-
πτωσ γιὰ μᾶσ: ἡ Παναγία Μητέρα
μασ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν σωτηρία μασ·
ἀναζητεῖ τρόποσ νὰ μᾶσ φέρη σὲ μετάνοια. Πρὶν ἀκόμη νὰ
σκεφθῆ ὁ ἄνθρωποσ γιὰ νὰ μετανοήσῃ, νὰ διορθωθῆ, Ἐκεῖνη
ἤδη δίνει ἐγγύησι γι' αὐτὸν στὸν Θεό, ὅτι θὰ διορθωθῆ... Καὶ
τί θὰ νικήσῃ; ἡ ἀνθρώπινη σκληρότητα ἢ ἡ γεμάτη εὐσπλαγ-
χνία Χάρισ τῆσ Παναγίασ μασ, ἡ Ὅποια εἶναι Ὁδηγήτρια τῶν
ἀνθρώπων πρὸσ τὴν σωτηρία;

* * *

Στήν ιερὰ Εικόνα τῆς Παναγίας τῆς «*Ἐγγυήτριας τῶν Ἀμαρτωλῶν*», ἡ Θεοτόκος εἰκονίζεται μὲ τὸ Θεῖο Βρέφος στὸ ἀριστερό Της χέρι· ὁ Χριστὸς σφίγγει μὲ τὰ δύο χεράκια Του τὸ δεξιὸ χέρι τῆς Μητέρας Του, ὅπως συνηθίζεται ὅταν γίνεται μία συμφωνία.

Στὶς τέσσερις γωνίες τῆς Εἰκόνας ὑπάρχει ἡ ἥξις ἐπιγραφή σὲ στίχους:

«Азь сопоручница грѣшныхъ къ Моему Сыну:
Сей далъ Мнѣ за нихъ руцѣ слышати Мя выну;
да тиѣ, иже радость выну Мнѣ приносятъ,
радоватися вѣчнѣ черезъ Меня испросятъ».

«*Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐγγυήτρια τῶν ἀμαρτωλῶν πρὸς τὸν Υἱόν Μου·
Ἐκεῖνος Μοῦ ἔδωσε τὰ χεῖρια Του γι' αὐτούς,
ὅτι πάντοτε θὰ Μὲ ἀκούη,*

Ὅστε ὅσοι Μοῦ ἀπευθύνουν πάντοτε τὸ “Χαῖρε”,

Θὰ ζητήσουν διὰ μέσου Ἐμοῦ νὰ χαίρωνται αἰωνίως».

Πόση παρηγορία δίνουν αὐτὰ τὰ λόγια στοὺς πιστοὺς, ὅτι ὁ Χριστὸς μας «ἔδωσε τὰ δύο χεράκια Του», δηλαδή ἔκανε συμφωνία, ὑποσχέθηκε ἐπισήμως στὴν Μητέρα Του, ὅτι θὰ ἀκούη πάντοτε τὶς προσευχῆς Της!...

Ἄγνωστος εἶναι ἡ προέλευσις τῆς Εἰκόνας αὐτῆς. Εἰκάζεται, ὅτι ἡ ἀπεικόνισις τῆς Παναγίας ὡς Ἐγγυήτριας ἔλαβε ἀφορμὴ ἀπὸ τὸν στίχο ἑνὸς Ὑμνου: «*Χαῖρε ἡ ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα Σου ὡς ἐγγύησιν ὑπὲρ ἡμῶν εἰς τὸν Θεόν!*».

Μία ἀρχαία ιερὰ Εικόνα τῆς Παναγίας τῆς «*Ἐγγυήτριας τῶν Ἀμαρτωλῶν*» ὑπῆρχε στὸ Κάστρο τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας Κόρετσκου στὴν Βολυνία τῆς νῦν Οὐκρανίας· ἡ Εικόνα αὐτὴ τότε ὠνομάσθη «*Ἡ Κεχαριτωμένη*». Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ τελευταίου Ὁρθοδόξου ἀρχοντος τῆς οἰκογενείας, ὀνόματι Σαμουήλ, ὁ ἀδελφὸς του Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος προφανῶς εἶχε

προσχωρήσει στὸν Παπισμὸ, πρότεινε στὴν κατὰ σάρκα ἀδελφή του, τὴν Ἡγουμένη Σεραφεῖμα, νὰ μεταφέρει τὴν ἱερὰ Εἰκόνα ἀπὸ τὸ Παρεκκλήσι τῆς οἰκογενείας στὸ Ὁρθόδοξο γυναικεῖο Μοναστήρι τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος στὸ χωριὸ Κόρετς. Ἡ πανηγυρική μεταφορὰ ἐτελέσθη τὴν Πέμπτη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἔτους 1622. Διὰ τοῦτο ἐορτάζεται ἡ μνήμη τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τὴν ἡμέρα αὐτή.

Τὴν 12η Αὐγούστου τοῦ 1880, ἡ ἱερὰ Εἰκόνα μεταφέρθηκε στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς αὐτῆς Μονῆς σὲ ξυλόγλυπτο Προσκυνητᾶρι.

Ἡ Θεομητορική Χάρις καὶ θαυματουργὸς βοήθεια στοὺς θλιβομένους καὶ πονεμένους ἀνθρώπους ἐμφανίσθηκε πολ- λάκις καὶ πολυτρόπως στοὺς προστρέχοντας πρὸς τὴν «Ἐγγυήτριαν τῶν Ἀμαρτωλῶν». Τὸ ἔτος 1923, ὅταν ἡ περιοχή εὐρίσκετο ἐντὸς τῶν συνόρων τῆς Πολωνίας, ἕνας νεαρὸς ἐλευθερώθηκε ἀπὸ φοβερὸ δαιμόνιο ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Τὸ ἐπόμενο ἔτος, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως μέχρι τῆς Πέμπτης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅλη ἡ περιοχή ὑπέφερε ἀπὸ καταιγίδες καὶ συνεχῆ δυνατὴ βροχή· μετὰ τὴν Λιτάνευσι τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τὴν ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς Της, ἔπαυσε ἡ καταστροφικὴ βροχή.

* * *

Ἄλλο ἀντίγραφο τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας αὐτῆς εὐρέθη στὴν ἐπαρχία τοῦ Ὁρελ τῆς Ρωσίας, στὴν ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸ χωριὸν Ὁδρῖνο, ὅπου εἶχε τεθῆ στὸ Προσκυνητᾶρι στὴν πύλη τῆς Μονῆς. Ἐμεινε ἐκεῖ πολὺ καιρὸ ἀπαρατήρητη μετὰξὺ ἄλλων παλαιῶν Εἰκόνων· μὲ τὸν καιρὸ μαύρισε τόσο πολὺ καὶ σκεπάσθηκε ἀπὸ σκόνη, ὥστε μὲ δυσκολία διεκρίνοντο τὰ ἱερὰ Πρόσωπα καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀναγνωσθῆ ἡ ἐπιγραφή.

Κατὰ τὸ ἔτος 1843, ἀρκετοὶ πιστοὶ πληροφορήθησαν μέσῳ ὄραμάτων, ὅτι αὐτὴ ἡ ἱερὰ Εἰκόνα θαυματουργεῖ. Πανηγυρικὰ μετέφεραν Αὐτὴν στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς· ἀπὸ τότε ἄρχισαν οἱ εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ τῆς περιοχῆς νὰ φέρουν τὶς θλίψεις καὶ ἀνάγκες τοὺς στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας αὐτῆς.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ ἔτους 1844, ἦλθε στὸ Μοναστήρι στὸ Ὀδρῖνο ἡ σύζυγος τοῦ ἐμπόρου Ποτσόπιν μὲ τὸν διετῆ υἱό τους. Τὸ παιδὶ ὑπέφερε ἀπὸ φοβερὰς κρίσεις καὶ οἱ ἰατροὶ ἀδυνατοῦσαν νὰ τοῦ προσφέρουν κάποια βοήθεια. Ἡ Ποτσόπινα ζήτησε νὰ ψάλουν μία Παράκλησι ἐνώπιον τῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Ἐγγυήτριας· τὸ παιδὶ θεραπεύθηκε ἀμέσως. Ακολούθησαν καὶ ἄλλα θαύματα.

Σὲ λίγο στὴν περιοχὴ αὐτὴ, στὶς πόλεις Καράτσεβ καὶ Ὁρέλ, ξέσπασε ἐπιδημία χολέρας. Προσέφυγαν στὴν Παναγία τὴν Ἐγγυήτρια ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς· παρὰ τὴν φοβερὰ μεταδοτικότητα τῆς χολέρας, κανεὶς ἀπ' ὅσους προσῆλθαν στὴν ἱερὰ Εἰκόνα δὲν ἀπέθανε. Μάλιστα, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ὁρέλ ἐζήτησαν νὰ φέρουν τὴν θαυματουργὸ Εἰκόνα στὴν πόλι τους· μετὰ τὴν Λιτάνευσι ἐκεῖ, ἡ ἐπιδημία σταμάτησε τελείως.

Ἐν συνεχείᾳ, ἔκτισαν μεγάλο τρισυπόστατο Ναὸ στὸ Μοναστήρι, στὸν ὁποῖο μὲ μεγαλοπρέπεια τοποθέτησαν τὴν ἱερὰ Εἰκόνα.

* * *

Τὸ ἔτος 1848 ὁ Δημήτριος Μποντσεσκουὺλ παρήγγειλε ἀντίγραφο τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας, τὸ ὁποῖο ἔθεσε στὸν οἶκο του στὴν Μόσχα. Σύντομα ἡ ἱερὰ Εἰκόνα αὐτὴ ἄρχισε νὰ μυροβλύζη καὶ μὲ τὸ Ἅγιο Μύρο ἔγιναν πολλὰ θαύματα, θεραπείες κ.ἄ. Τὴν μυροβλύζουσα Εἰκόνα ἐν συνεχείᾳ προσέφεραν στὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὰ Χαμόβνικα τῆς Μόσχας, ὅπου ἐκτίσθη εἰδικὸ Παρεκκλήσι, ἀφιερωμένο στὴν

θαυματοουργό αὐτῆ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς «Ἐγγυήτριας τῶν Ἀμαρτωλῶν».

Ἡ ἱερὰ αὐτῆ Εἰκόνα ἐορτάζεται τὴν 7ην Μαρτίου καὶ τὴν 29ην Μαΐου.

* * *

Ἄλλο θαυμαστό καὶ ἀξιοσημείωτο γεγονός εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωσις τοῦ Πατρῴου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου διὰ μέσου τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς «Ἐγγυήτριας τῶν Ἀμαρτωλῶν» στὸν ἐνάρετο Ρῶσο Μοναχὸ Μπορίς, Νικόλαο στὸ Μέγα Σχῆμα († 7.5.1969), τῆς ἱερᾶς Μονῆς Βαλαάμ.

Ὁ Γέρον Μπορίς ἔγραψε στὴν αὐτογραφία του τὴν Ἀποκάλυψι τῆς Θεομήτορος πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας του σχετικὰ μὲ τὴν τήρησι τοῦ Πατρῴου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.

• «Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1925 ὑπῆρξε μία διαίρεσις τῶν ἀνθρώπων στὸ Βαλαάμ σὲ “παλαιοημερολογίτες” καὶ σὲ “νεοημερολογίτες”.

Ἄρχισαν νὰ μᾶς πιέζουν νὰ πᾶμε μὲ τὸ νέο ἡμερόλοιο. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀδελφούς παρέμειναν πιστοὶ στὸ Παλαιὸ Ἡμερολόιο.

Νομικὲς διαδικασίαις ἄρχισαν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις ἐφθασε. Συνεστήθη ἓνα δικαστήριον μὲ τὴν ἐποπτεία τοῦ Ἡγουμένου Παυλίνου. Ἄρχισαν νὰ συγκεντρώνουν τοὺς Ἀδελφούς ἓνα πρὸς ἓνα, καὶ πολλοὶ ἐκδιώχθηκαν ἀπὸ τὴν Μονή.

Ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ μου ἐπίσης. Πῆγα μέσα στὸ δωμάτιον καὶ ἐκεῖ καθόταν ὁ Ἡγούμενος Παυλῖνος μὲ ἄλλους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

Ὁ Ἡγούμενος εἶπε: “Ἐδῶ εἶναι ἓνας δοῦλος τοῦ Θεοῦ· ἐρωτήσατε αὐτόν”. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶπε, ὅτι θὰ ὠμιλοῦσε καὶ ὅτι κάθετι θὰ πρέπει νὰ καταγραφῆ.

Αὐτοὶ ἐρώτησαν: “Δέχεσαι τὸν π. Παυλίνο ὡς Ἠγούμενο;”. “Θὰ πηγαίνης στὶς ἐκκλησιαστικὲς Ἀκολουθίες κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο;”.

Δὲν ἀπάντησα σὲ αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ἦταν σὰν νὰ παρέλυσε ἡ γλῶσσα μου. Αὐτοὶ ἀνέμεναν καὶ εἶπαν: “Λοιπὸν, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;”. Δὲν μποροῦσα νὰ εἰπῶ τίποτε. Μετὰ αὐτοὶ εἶπαν: “Καλά, πηγαινε, δούλε τοῦ Θεοῦ, καὶ σκέψου πάνω σὲ αὐτό”.

Ἀρχισα νὰ προσεύχωμαι στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν “Ἐγγυήτριά” μου ἀπὸ τὴν καρδιά μου: “Πές μου καὶ ὑπόδειξέ μου τὸν δρόμο τῆς ζωῆς μου: Μὲ ποῖο μέρος νὰ πάω, μὲ τὸ νέο ἢ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο; Θὰ πρέπει νὰ πηγαίνω στὸ Καθολικὸ ἢ κάπου ἄλλου;”. Καὶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς προσευχόμενος στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὑπακοῆς μου στὴν κουζίνα.

Ὅταν ἐτελείωσα τὴν ἀπογευματινὴ μου ὑπακοή, πῆγα στὸ κελλί μου καὶ σκέφθηκα μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς καρδιάς μου: “Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς, Μητέρα τοῦ Θεοῦ;”. Ἀλλὰ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν μὲ ἐγκατέλειψε τὸν ἁμαρτωλό. Ὁ Θεὸς θέλει τὴν σωτηρία ὅλων.

Ξαφνικὰ τὸ Καθολικὸ ἐμφανίσθηκε μπροστά μου, τὸ ἴδιο ὅπως εἶναι: τὸ ἴδιο ὕψος, πλάτος καὶ μῆκος. Ἦμουν κατάπληκτος ἀπὸ αὐτὴ τὴν θαυμαστὴ ἐμφάνισι - πῶς μπῆκε στὸ μικρὸ μου κελλί; Ἄλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ μου φωνὴ μοῦ εἶπε: “Ὅλα εἶναι δυνατὰ στὸν Θεό. Τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ γι’ Αὐτόν”. “Λοιπὸν”, σκέφθηκα, “θὰ πρέπει κανεὶς νὰ πηγαίνει στὸ Καθολικὸ κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο;”.

Μετά, ἐνῶ τὸ σκεφτόμουν αὐτό, μία σκούρα κουρτίνα ἔπεσε ἀπὸ ψηλά, στὸ μέσον τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἕνας χρυσὸς σταυρός.

Τὸ Καθολικὸ παρέμεινε πίσω ἀπὸ τὸ πέπλο. Παρέμεινα ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά.

Τὸ Καθολικὸ ἔγινε γιὰ μένα ἀόρατο καὶ ἡ ἐσωτερικὴ μου φωνὴ μου εἶπε: **“Πήγαινε μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο καὶ τήρησέ το”**.

Καὶ ἄκουσα μία φωνὴ γυναικός, ἡ ὁποία ἐρχόταν ἀπὸ ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν γωνία: **“Ἄν θέλῃς νὰ σωθῆς, κράτησε πιστὰ τὶς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων”**.

Καὶ μετὰ ἡ ἴδια φωνὴ ἐπαναλήφθηκε γιὰ δευτέρη φορὰ, καὶ τὴν τρίτη φορὰ ἡ φωνὴ εἶπε: **“Ἄν θέλῃς νὰ σωθῆς, τήρησε πιστὰ τὴν Παράδοσι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ ὄχι αὐτῶν τῶν ‘σοφῶν’ ἀνθρώπων”**.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅλα ἐξαφανίσθηκαν καὶ ἀπέμεινα μόνος στὸ κελλί μου. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χαίρεται πού ὁ Κύριος μου ὑπέδειξε τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας, μὲ τὶς προσευχὲς τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ τότε μέχρι τώρα, θυμᾶμαι αὐτὸ τὸ μεγάλο θαῦμα γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου».

Πηγαί:

α) Τὸ ρωσικὸ βιβλίον «Διήγησις περὶ τῆς ἐπιγείου ζωῆς τῆς Παναγίας Θεοτόκου», Jordanville USA, 1974.

β) Ἴστοσελὶς τοῦ «Πατριαρχείου Μόσχας»: mospat.ru/

γ) Ἴστοσελὶς τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς»: oca.org/

δ) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 252/Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 1993, σελ. 102-103· μετάφρασις ἀπὸ περιοδ. «**Orthodox Word**», ἀριθ. 5-6/160-161/Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1991.

• Ἐκδίδεται ὑπὸ τῆς Ἱεράς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀφίδνες Ἀττικῆς. • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. • Διανέμεται δωρεάν.